

## **Streszczenie. Katecheza II. Ks. Jan Bartoszek. Pedagogia Ewangelii a wspólnotowy charakter zbawienia.**

Ewangelia, ukazując pedagogię Jezusa, często podaje spostrzeżenie: *„byli z Nim Jego uczniowie”*. O uczniach zaś mówi: *„poszli i zobaczyli, gdzie mieszka, i tego dnia pozostali u Niego”* (J1,39). Wychowanie do różnych zadań jest posługą pokorną i wyraża się w różnych formach pomocy, w cierpliwym słuchaniu, miłowaniu, dialogu, odpowiadaniu na pytania. Ważne znaczenie ma kontakt osobisty wychowanka z wychowawcą, bez niego nie może być mowy o formacji.

Ewangelia wskazuje również przykłady pedagogii uczącej właściwego wartościowania. Chrystus zapytuje apostołów, co ludzie mówią o Synu Człowieczym. Potem stawia ich wobec problemu najwyższej wartości, dla której trzeba zrezygnować z innych, także cennych, wartości. Dialog wartościujący jest potrzebny, aby uczeń osobiście zbliżył się do świata wartości i do najwyższej wartości oraz do jej źródła. Wartościowanie to proces, droga, a wartość jest jej celem, metą. Wychowanie ma być nie tyle przekazem słów, ile przekazem wartości. Jezusowi bardzo zależy na tym, by wskazać wzór do naśladowania. Jest pedagogiem, który zna mechanizm kształtowania postaw.

Działania wychowawcze, jakie stosował Jezus wobec swoich uczniów, miały przygotować ich do rzetelnego i przekonującego głoszenia orędzia o zbawieniu. Jezus jako wytrawny pedagog uczył apostołów wspólnotowego podejścia do tego daru, jakim jest zbawienie. Jego pedagogia w tej kwestii ujawnia się chociażby w ich rozsyłaniu po dwóch na świat z Dobrą Nowiną o zbawieniu. Dzieło Jezusowego odkupienia obejmuje wszystkich ludzi, dlatego wezwanie do nawrócenia od początku miało charakter powszechny i wspólnotowy. Było i jest kierowane do wszystkich, czyli nie tylko do wierzących, ale także do tych, którzy wciąż poszukują prawdy.

W bulli *Misericordiae vultus* papież Franciszek potwierdza wymiar zbawczej misji Kościoła: *„Główną belką, na której wspiera się życie Kościoła, jest miłosierdzie. Wszystko w działaniu duszpasterskim Kościoła powinno zostać otulone czułością, z jaką kieruje się do wiernych; nic też z jego głoszenia i z jego świadectwa ukazanego światu nie może być pozbawione miłosierdzia. Wiarygodność Kościoła weryfikuje się na drodze miłości*

*miłosiernej i współczującej*". Słowa te wskazują, że między pedagogią Ewangelii a prawdą o wspólnotowym charakterze zbawienia istnieje ścisły związek. Kluczem zaś do zrozumienia tej więzi jest fakt zwycięstwa Chrystusa nad grzechem.

Sobór Watykański II przypomniał i podkreślił, że chrześcijańska nadzieja o zbawieniu ma charakter wspólnotowy. Człowiek jest istotą społeczną, gdyż tkwi w nim potrzeba bycia z innymi. Znajduje to swój wyraz w fakcie istnienia rodziny, narodu czy wielorakich organizacji.

Jako członkowie Akcji Katolickiej jesteśmy w sposób szczególny zaproszeni do bycia uczniami Jezusa. Na chrzcie świętym każdy z nas został uzdolniony do słuchania słowa Bożego i powołany, aby je głosić. To samo Słowo, które od wieków ożywia Kościół, ma stać się dla nas pokarmem i ma nas wewnętrznie kształtować przez całe życie. Dlatego warto odpowiedzieć sobie na kilka pytań: Czy staram się uważnie słuchać słowa Bożego? Czy swoje postępowanie staram się dostosować do wymogów Ewangelii? Czy potrafię w rodzinie, we wspólnotcie, w której jestem, rozmawiać na temat słowa Bożego? Jak często je czytam? Czy z należyтым skupieniem słucham go w Kościele? Czy potrafię się dzielić z braćmi i siostrami Bożym słowem?

Pedagogia Jezusa, poprzez którą wychowywał uczniów, zmierzała do tego, aby uświadomić im, że ich zadanie będzie polegać na czynieniu uczniów. Takie jest również nasze zadanie.